

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

SECȚIA A PATRA

CAUZA COPLAND ÎMPOTRIVA MARII BRITANII

(Cererea nr. 62617/00)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

3 aprilie 2007

DEFINITIVĂ

03/07/2007

În cauza Copland c. Marii Britanii,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), în Camera compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Josep Casadevall,

Giovanni Bonello,

Rait Maruste,

Stanislav Pavlovschi,

Lech Garlicki,

Javier Borrego Borrego, *judecători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 7 martie 2006 și 13 martie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 62617/00) depusă la Curte împotriva Marii Britanii al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către dna Lynette Copland (“reclamanta”), la 23 mai 2000.

2. Reclamanta a fost reprezentată în fața Curții de către dl J. Welch de la Liberty, o organizație non-guvernamentală pentru protecția drepturilor civile cu sediul la Londra. Guvernul Marii Britanii (“Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl J. Grainger, de la Biroul pentru Afaceri Străine și Federative.

3. Reclamanta s-a plâns, în temeiul articolelor 8 și 13 ale Convenției, de monitorizarea convorbirilor ei telefonice, a corespondenței electronice și a utilizării Internetului.

4. Prin decizia sa din 7 martie 2006, Curtea a declarat cererea parțial admisibilă.

5. Reclamanta, dar nu și Guvernul, a depus observații suplimentare (articolul 59 § 1 al Regulamentului Curții).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamanta s-a născut în 1950 și locuiește în Llanelli, Wales.

7. În 1991, reclamanta a fost angajată de către Colegiul Carmarthenshire ("Colegiul"). Colegiul este un organ statutar administrat de stat și care este investit cu autoritate potrivit articolelor 18 și 19 ale Legii privind învățământul superior și postșcolar din 1992, care se referă la oferirea învățământului postșcolar și superior.

8. În 1995, reclamanta a devenit asistenta personală a Directorului Colegiului („DC”) și, de la sfârșitul anului 1995, i s-a cerut să lucreze îndeaproape cu noul Director Adjunct („DA”).

9. Prin luna iulie 1998, în timpul concediului, reclamanta a vizitat un alt campus al Colegiului împreună cu un director bărbat. Ulterior, dânsa a aflat că DA a contactat acel campus să întrebe despre vizita ei și a înțeles că el sugera că ar fi existat o relație nepotrivită între ea și director.

10. Pe durata angajării sale, utilizarea telefonului, e-mailului și a Internetului de către reclamantă au fost supuse monitorizării la solicitarea DA. Potrivit Guvernului, această monitorizare a avut loc pentru a se determina faptul dacă reclamanta utiliza în mod excesiv bunurile Colegiului în scopuri personale. Guvernul a afirmat că monitorizarea utilizării telefonului a constat din analiza facturilor telefonice ale Colegiului care arătau numerele de telefon la care s-a sunat, datele și orele apelurilor, durata și costul acestora. Reclamanta mai credea că existau înregistrări detaliate și comprehensive ale duratei convorbirilor, numărul de apeluri de intrare și de ieșire, precum și numerele de telefon ale persoanelor care au sunat-o. Ea a menționat că, cel puțin într-un caz, DA știa numele unei persoane cu care ea a avut convorbiri telefonice. Guvernul a susținut că monitorizarea utilizării telefonului a avut loc timp de câteva luni până la data de 22 noiembrie 1999. Reclamanta a susținut că utilizarea telefonului a fost monitorizată timp de aproximativ optsprezece luni, până în noiembrie 1999.

11. Utilizarea Internetului de către reclamantă a fost, de asemenea, monitorizată de DA. Guvernul a acceptat că această monitorizare a vizat paginile web vizitate, orele și datele vizitelor paginilor web, precum și durata acestora și că această monitorizare a avut loc din octombrie până în noiembrie 1999. Reclamanta nu a comentat modul în care a fost monitorizată utilizarea Internetului de către ea, dar a susținut că a avut loc pe parcursul unei perioade mult mai îndelungate decât perioada recunoscută de Guvern.

12. În noiembrie 1999, reclamanta a aflat despre faptul că se făceau cercetări legate de utilizarea e-mailului la serviciu, când fiica sa vitregă a fost contactată de Colegiu și rugată să prezinte informații despre e-mailurile

pe care aceasta le-a trimis Colegiului. Reclamanta i-a scris lui DC, pentru a-l întreba dacă are loc o investigație generală sau dacă doar e-mailurile erau supuse investigației. Printr-un e-mail din 24 noiembrie 1999, DC a informat reclamanta că, deși toată activitatea de e-mail se înregistra, departamentul de tehnologii informaționale al Colegiului investiga doar e-mailurile sale, ca urmare a unei cereri din partea lui DA.

13. Guvernul a susținut că monitorizarea e-mailurilor s-a desfășurat sub forma unei analize a adreselor electronice, a datelor și orelor la care au fost transmise e-mailurile și că monitorizarea a avut loc doar pe parcursul câtorva luni anterioare datei de 22 noiembrie 1999. Potrivit reclamantei, monitorizarea e-mailurilor a avut loc pe parcursul unei perioade de cel puțin șase luni, din mai până în noiembrie 1999. Ea a oferit documente justificative în formă imprimată, care conțineau detalii privind utilizarea e-mailurilor de către aceasta, din 14 mai până la 22 noiembrie 1999, care dezvăluiau data și ora e-mailurilor transmise de pe contul său împreună cu adresele electronice ale destinatarilor.

14. Printr-o notă din 29 noiembrie 1999, DC i-a scris lui DA să confirme conținutul unei conversații pe care aceștia au avut-o privind următoarele:

“Pentru a evita ambiguitățile, am crezut necesar să-ți confirm opiniile mele pe care ți le-am exprimat săptămâna trecută, privind investigarea traficului de e-mail al [reclamantei].

Ca urmare a faptului că [reclamanta] a aflat că cineva din [Colegiu] i-a urmărit mesajele electronice, am vorbit cu [ST] care a confirmat că acest lucru era adevărat și că a fost solicitat de tine. Dat fiind legislația viitoare care interzice organizațiilor să examineze e-mailul cuiva fără permisiune, am fost în mod firesc îngrijorat ca urmare a acestor evenimente și l-am instruit pe [ST] să nu mai efectueze în continuare nicio analiză. Mai mult ca atât, te-am rugat faci același lucru și că orice informație pe care o deții în privința [reclamantei] să-mi fie transmisă în regim de prioritate. Dumneata ai menționat că vei răspunde pozitiv ambelor solicitări, în timp ce ți-ai reafirmat îngrijorările în privința [reclamantei].”

15. În cadrul Colegiului, nu exista nicio politică în vigoare la momentul evenimentelor referitor la monitorizarea utilizării telefonului, e-mailurilor sau a Internetului de către angajați.

16. În luna martie sau aprilie 2000, reclamanta a fost informată de alți angajați ai Colegiului că, între 1996 și 1999, unele dintre activitățile ei au fost monitorizate de către DA sau de cei care acționau în numele lui. Reclamanta mai crede că persoanele cu care a avut convorbiri telefonice au primit mai apoi apeluri telefonice de la DA sau de la cei care acționau în numele lui, pentru a identifica apelanții și scopul apelului. Ea a mai susținut că DC a aflat despre un fax secret trimis de reclamantă avocaților săi și că toate mișcările sale atât la lucru, cât și din perioada aflării în concediu sau în concediu de boală erau supravegheate.

17. Reclamanta a depus la Curte declarații ale altor angajați ai Colegiului care au informat despre monitorizarea inadecvată și intruzivă a acțiunilor

lor. Reclamanta, care este încă angajata Colegiului, înțelege că DC a fost suspendat din funcție.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

A. Legea privind viața privată

18. La acel moment, în legislația engleză nu exista un drept general privind viața privată.

19. Din momentul implementării Legii privind drepturile omului 1998, adică din 2 octombrie 2000, instanțele de judecată au fost obligate să examineze și să implementeze legislația primară într-un mod care ar fi compatibil cu drepturile prevăzute de Convenție cât mai aproape posibil. Legea prevedea, de asemenea, că acțiunea oricărei autorități publice, inclusiv a instanței de judecată, efectuată într-un mod care este incompatibil cu drepturile prevăzute de Convenție reprezintă o încălcare, cu excepția faptului dacă este cerută de legislația primară, asigurându-se astfel dezvoltarea dreptului comun în conformitate cu drepturile prevăzute de Convenție. În cazul *Douglas c. Hello! Ltd* ([2001] 2 WLR 992), judecătorul Sedley a indicat că el era pregătit să constate că în dreptul englez exista un drept limitat la viața privată, dar că de fapt Curtea de Apel nu s-a pronunțat asupra acestui fapt.

20. Regulamentul privind atribuțiile de investigație din 2000 (Legea din 2000) prevedea, *inter alia*, reglementarea interceptării comunicațiilor. Regulamentul privind telecomunicațiile din 2000 (Practica de afaceri legală) a fost promulgat conform Legii din 2000 și a intrat în vigoare la 24 octombrie 2000. Regulamentul prevede circumstanțele în care angajatorii pot înregistra sau monitoriza comunicațiile angajaților (precum e-mailul sau telefonul) fără consimțământul fie a angajatului, ori al celeilalte părți la comunicație. Angajatorii au fost obligați să ia măsuri rezonabile pentru a informa angajații că convorbirile lor pot fi interceptate.

B. Prejudicii contractuale pentru abuz de încredere comis de către angajator

21. Camera Lorzilor în cazul *Malik c. Bancii de Credite și Comerț International SA* ([1997] IRLR 462) a confirmat că, în materie de drept, în fiecare contract de muncă este inclusă o clauză generală cu privire la faptul că angajatorul nu se va „comporta, fără motiv întemeiat și rezonabil, într-un mod intenționat și menit să distrugă sau să deterioreze considerabil relația de încredere dintre angajator și angajat”. În *Malik*, Camera Lorzilor era îngrijorată de oferirea așa-numitei „compensări de stigmatizare”, atunci când un fost angajat nu poate să-și găsească un nou loc de lucru, din cauza

colaborării sale cu un fost angajator necinstit. Examinând ce fel de prejudicii ar putea fi acordate pentru încălcarea obligației de încredere, Camera și-a îndreptat atenția doar asupra plății compensației pentru prejudiciul apărut dintr-un obstacol existent pe piața muncii. Lordul Nicholls a menționat în mod expres că “[i]n prezentul caz nu mă îngrijorează excluderea despăgubirilor pentru prejudiciul moral, prezentul caz se referă doar la dauna materială”.

22. În privința limitării cadrului de aplicare al termenului de încredere insinuat în cazul *Malik*, Lordul Steyn a remarcat următoarele:

“[A]ceastă obligație reciprocă implicită de încredere se aplică doar atunci când nu există „vreun motiv rezonabil și adecvat” pentru justificarea conduitei angajatorului, și doar dacă comportamentul are ca scop distrugerea și deteriorarea considerabilă a relației de încredere. Acest lucru limitează cadrul potențial al obligației reciproce.”

C. Delictul de abuz de putere în sectorul public

23. Delictul de abuz de putere în sectorul public are loc când o persoană publică (a) fie și-a exercitat autoritatea intenționând în mod specific să lezeze drepturile reclamantului, (b) ori a acționat cu intenție sau din imprudență, a cauzat prejudiciu reclamantului sau unui grup de persoane al cărui membru este reclamantul, cu intenție sau din imprudență (*Three Rivers District Council c. Băncii Angliei (Nr. 3)* (HL) [2000] 2 WLR 1220).

D. Legea privind protecția datelor din 1984

24. La momentul comiterii acțiunilor de care s-a plâns reclamanta, Legea privind protecția datelor din 1984 („Legea din 1984”) reglementa modul în care persoanele și organizațiile care dețineau date, cunoscute ca și „deținători de date”, procesau sau utilizau acele date. Legea prevedea anumite despăgubiri persoanelor fizice în cazul abuzurilor comise cu datele lor personale. Legea din 1984 a fost deja înlocuită cu Legea privind protecția datelor din 1998.

25. În articolul 1 al Legii din 1984 au fost prevăzuți următorii termeni.

“...

(2) ‘Date’ înseamnă informația înregistrată într-o formă în care să poată fi procesată cu echipament automat ca răspuns la instrucțiunile emise în acel scop.

(3) ‘Date personale’ înseamnă datele ce constau din informații care se referă la o persoană fizică în viață, care poate fi identificată din acea informație (sau din acea și altă informație care este în posesia utilizatorului de date) ...

(4) ‘Subiectul datelor’ înseamnă individul care este subiectul datelor personale.

(5) 'Utilizatorul de date' înseamnă persoana care deține date și persoana 'deține' date dacă –

(a) datele sunt parte a unei culegeri de date care sunt procesate sau se intenționează să fie supuse procesării de către sau pentru persoana respectivă, după cum este menționat în sub-secțiunea (2) de mai sus;

(b) acea persoană ... controlează conținutul și modul de utilizare a datelor incluse în culegere; și

(c) datele sunt în forma în care ele au fost sau se intenționează să fie procesate după cum se menționează în paragraful (a) ...

(7) 'Procesarea', în legătură cu datele, înseamnă revizuirea, creșterea, ștergerea sau rearanjarea datelor sau extragerea informației constitutive a datelor și, în caz de date personale, înseamnă efectuarea oricăror din aceste operațiuni cu referință la subiectul datelor.

...

(9) 'Dezvăluirea', în ceea ce privește datele, include dezvăluirea informației extrase din datele ..."

26. "Principiile de protecție a datelor" care trebuie respectate de deținătorii de date au fost incluse în Partea I a Anexei 1 a Legii, după cum urmează.

"1. Informația care se conține în datele personale trebuie obținută, iar datele personale trebuie procesate în mod echitabil și legal.

2. Datele personale trebuie deținute doar pentru unul sau mai multe scopuri specifice și legale.

...

4. Datele personale deținute în orice scop ... trebuie să fie adecvate, relevante și să nu fie excesive cu referință la acel scop sau scopuri."

27. Articolul 23 al Legii din 1984 a prevăzut dreptul la compensare pentru datele care sunt obiectul unei dezvăluiri neautorizate a datelor personale.

"(1) O persoană care este subiectul datelor personale deținute de un utilizator de date ... și care suferă prejudicii din cauza –

...

(c) ... dezvăluirii datelor sau obținerii accesului la date fără o autorizare prealabilă,

trebuie să fie îndreptățit să primească compensare de la utilizatorul de date ... pentru daună și pentru orice fel de disconfort pe care persoana l-a suferit din cauza ... dezvăluirii sau accesului."

28. Legea din 1984 a mai prevăzut crearea funcției de Registrator al protecției datelor, cu atribuția de a promova respectarea principiilor de

protecție a datelor de către utilizatorii de date. În articolul 10 a fost definită și infracțiunea după cum urmează.

“(1) Dacă Registratorul este convins că persoana înregistrată a comis o încălcare sau abuzează de oricare din principiile de protecție a datelor, acesta e în drept să-l avertizeze (‘notificare de executare’) cerându-i să întreprindă ... măsurile specificate pentru a se conforma principiului sau principiilor în cauză.

(2) La luarea deciziei de a emite o notificare, Registratorul trebuie să ia în considerație faptul dacă contravenția a cauzat sau poate cauza daune sau disconfort vreunei persoane.

...

(9) Orice persoană care nu se conformează notificării de executare va fi responsabilă de comiterea unei infracțiuni ...”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 8 AL CONVENȚIEI

29. Reclamanta a pretins că activitatea de monitorizare care a avut loc a constituit o imixtiune în dreptul său la respectarea vieții private și a corespondenței, în temeiul articolului 8, care prevede următoarele:

“1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și corespondenței sale.

2. Nu trebuie să existe nici o imixtiune din partea vreunei autorități publice în exercitarea acestui drept cu excepția faptului când aceasta este în conformitate cu legea și este necesară într-o societate democratică în interesele securității naționale, siguranței publice sau bunăstării economice a țării, pentru prevenirea dezordinilor sau infracțiunilor, pentru protejarea sănătății și ordinii morale sau pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.”

30. Guvernul a contestat acest argument.

A. Argumentele părților

1. Guvernul

31. Guvernul a fost de acord cu faptul că Colegiul este autoritate publică, pentru acțiunile căruia Statul era responsabil în mod direct conform Convenției.

32. Deși a existat o anumită monitorizare a convorbirilor telefonice, e-mailurilor și a utilizării Internetului de către reclamantă înainte de luna

noiembrie 1999, aceasta nu s-a extins și asupra interceptării convorbirilor telefonice sau analizei conținutului paginilor de Internet vizualizate de aceasta. Astfel, monitorizarea a constituit nimic mai mult decât o analiză a informației generate în mod automat pentru a determina dacă sediul și proprietățile Colegiului au fost folosite în scopuri personale, ceea ce, în această formă, n-a constituit o încălcare a respectării vieții private sau corespondenței. Cauza *P.G. și J.H. c. Marii Britanii* (nr. 44787/98, CtEDO 2001-IX) este diferită, deoarece în acea cauză a avut loc o interceptare propriu-zisă a convorbirilor telefonice. Au existat diferențe semnificative față de cauza *Halford c. Marii Britanii* (25 iunie 1997, *Rapoarte ale hotărârilor și deciziilor* 1997-III), unde convorbirile telefonice ale reclamantei au fost interceptate la un telefon prevăzut pentru utilizare personală, și în special, litigiul acesteia împotriva angajatorului.

33. În cazul în care analiza convorbirilor telefonice, e-mailurilor și a utilizării Internetului este considerată o imixtiune în viața privată sau corespondență, Guvernul susține că această imixtiune a fost justificată.

34. În primul rând, aceasta a urmărit scopul specific de protejare a drepturilor și libertăților altora prin asigurarea faptului că sediul și proprietățile oferite de angajatorul finanțat din fonduri publice nu sunt folosite contrar scopului lor. În al doilea rând, imixtiunea a avut la bază legislația națională, în sensul că de fapt Colegiul, ca și organ statutar, în ale cărui atribuții intră oferirea învățământului superior și postșcolar și întreprinderea oricărei acțiuni necesare și urgente în acest scop, a dispus de autoritatea să întreprindă măsuri rezonabile de control a bunurilor sale, pentru a se asigura că este în stare să-și îndeplinească funcțiile statutare. Ar fi putut fi prevăzut în mod rezonabil faptul că bunurile oferite de un organ statutar din fondurile publice nu trebuie folosite în mod excesiv în scopuri personale și că, de fapt, Colegiul ar putea efectua o analiză a dosarelor sale pentru a determina dacă a existat probabilitatea utilizării în scop personal a acestora care trebuia investigată. În acest sens, situația este similară cu cea din *Peck c. Marii Britanii* (nr. 44647/98, ECHR 2003-I).

35. În final, aceste acțiuni au fost necesare într-o societate democratică și au fost proporționale, deoarece orice pretinsă imixtiune nu a depășit cadrul necesar pentru a se determina dacă a existat utilizarea excesivă în scop personal a bunurilor, cu referință la investigația de fapt.

2. Reclamanta

36. Reclamanta nu a fost de acord cu faptul că e-mailurile sale nu au fost citite și că convorbirile sale telefonice nu au fost interceptate, dar a susținut că, chiar dacă faptele erau cele pe care le-a expus Guvernul, a fost evident că o anumită monitorizare a avut loc și că aceasta a constituit o imixtiune în dreptul său la respectarea vieții private și a corespondenței.

37. Ea s-a referit la legislația adoptată ulterior pretenției încălcări, și anume Regulamentul privind atribuțiile de investigații din 2000 și

Regulamentul privind telecomunicațiile din 2000 (Practica legală de afaceri) (a se vedea paragraful 20 de mai sus) care, conform reclamantei, au constituit o recunoaștere explicită din partea Guvernului că asemenea monitorizare a constituit o imixtiune conform articolului 8 și a necesitat o autorizare pentru a putea fi considerată legală. Deoarece aceste legi au intrat în vigoare în 2000, baza juridică pentru o asemenea imixtiune a apărut după evenimentele din prezenta cauză. Astfel, imixtiunea nu a avut nicio bază juridică în legislația internă și a fost totalmente diferită de situația din cazul *Peck* (a se vedea paragraful 34 de mai sus), unde autoritatea locală era împuternicită în mod nemijlocit prin statut să înregistreze imagini video ale evenimentelor care aveau loc în spațiul său. În această cauză, nu a existat o asemenea împuternicire a Colegiului să efectueze supravegherea angajaților săi, iar funcțiile statutare nu reglementau că o astfel de supraveghere ar fi previzibilă în mod rezonabil.

38. Reclamanta a susținut că conduita Colegiului nu a fost necesară sau proporțională. Existau metode rezonabile mai puțin intruzive pe care Colegiul le-ar fi putut aplica, precum elaborarea și publicarea unei politici ce se referă la monitorizarea utilizării de către angajați a telefonului, Internetului și a e-mailului.

B. Aprecierea Curții

39. Curtea notează că Guvernul a acceptat că Colegiul este o instituție publică pentru acele acțiuni pentru care sunt responsabili în temeiul Convenției. Astfel, ea consideră că, în această cauză, întrebarea care trebuie analizată în temeiul articolului 8 se referă la obligația negativă a Statului de a nu se implica în viața privată și corespondența reclamantei și că nicio altă chestiune separată nu apare în ceea ce privește viața de familie sau domiciliu.

40. Curtea mai observă, în continuare, că părțile nu sunt de acord cu privire la caracterul acestei monitorizări și perioada de timp în care a avut loc. Totuși, Curtea nu consideră necesar să intre în această dispută, deoarece este aparentă încălcarea articolului 8 chiar în privința faptelor recunoscute de Guvern.

1. Domeniul de aplicare a vieții private

41. În conformitate cu jurisprudența Curții, convorbirile telefonice de la birourile de lucru sunt *prima facie* acoperite de noțiunile de “viață privată” și “corespondență” în scopul articolului 8 § 1 (a se vedea *Halford*, citată mai sus, § 44 și *Amann c. Elveției* [MC], nr. 27798/95, § 43, ECHR 2000-II). Rezultă în mod logic faptul că e-mailurile trimise de la serviciu trebuie protejate în mod similar conform articolului 8, la fel cum trebuie protejată și informația ce derivă din monitorizarea utilizării personale a Internetului.

42. Reclamantei din prezentul caz nu i s-a emis nicio avertizare precum că apelurile ei vor fi supuse monitorizării, astfel că ea avea o așteptare rezonabilă privind confidențialitatea apelurilor pe care le-a efectuat de la telefonul ei de serviciu (a se vedea *Halford*, § 45). Aceeași așteptare trebuie aplicată și utilizării e-mailului și a Internetului de către reclamantă.

2. Dacă a existat vreo ingerință în drepturile garantate de articolul 8

43. Curtea observă că utilizarea informației legate de data și durata convorbirilor telefonice și, în special, numerele apelate, poate constitui o încălcare a articolului 8, deoarece astfel de informație constituie un “element integral al comunicărilor prin telefon” (a se vedea *Malone c. Marii Britanii*, 2 august 1984, § 84, Seria A nr. 82). Simplul fapt că aceste date ar fi putut fi obținute în mod legitim de către Colegiu sub forma facturilor telefonice, nu constituie un impediment în constatarea unei imixțiuni în drepturile garantate conform articolului 8 (ibid.). Mai mult, stocarea datelor personale legate de viața privată a unei persoane cade, de asemenea, sub incidența articolului 8 § 1 (a se vedea *Amann*, citată mai sus, § 65). Astfel, nu este relevant faptul că datele deținute de Colegiu n-au fost dezvăluite sau utilizate împotriva reclamantei în proceduri disciplinare sau de alt ordin.

44. În mod corespunzător, Curtea consideră că colectarea și stocarea informației personale ce ține de telefonul reclamantei, precum și de utilizarea e-mailului și a Internetului, fără știrea reclamantei, au constituit o ingerință în dreptul ei la respectarea vieții private și corespondenței în temeiul articolului 8.

3. Dacă ingerința a fost „prevăzută de lege”

45. Curtea observă că în jurisprudența sa este bine stabilit faptul că expresia „prevăzută de lege” semnifică – și aceasta reiese din obiectul și scopul articolului 8 – că trebuie să existe o măsură de protecție juridică în dreptul național împotriva imixțiuni arbitrare din partea autorităților publice în drepturile garantate de articolul 8 § 1. Acest lucru este și mai evident în monitorizarea în cauză, dat fiind lipsa controlului public și riscul abuzului de putere (a se vedea *Halford*, citată mai sus, § 49).

46. Această expresie nu cere doar ca legislația națională să fie respectată, dar se referă și la calitatea acelei legislații, necesitând ca aceasta să fie compatibilă cu supremația legii (a se vedea, *inter alia*, *Khan c. Marii Britanii*, nr. 35394/97, § 26, ECHR 2000-V, și *P.G. și J.H. c. Marii Britanii*, citată mai sus, § 44). Pentru a îndeplini această cerință a previzibilității, legislația trebuie să aibă prevederi suficient de clare pentru a oferi persoanelor indicii adecvate în ceea ce privește circumstanțele și condițiile în care autoritățile sunt împuternicite să recurgă la asemenea măsuri (a se vedea *Halford*, citată mai sus, § 49, și *Malone*, citată mai sus, § 67).

47. Curtea nu este convinsă de argumentarea Guvernului că Colegiul a fost autorizat, conform autorității sale statutare, să facă „orice este necesar sau urgent” în scopul de a oferi învățământ superior și postșcolar, și constată că această argumentare nu este convingătoare. Mai mult ca atât, Guvernul nici nu încearcă să argumenteze că anumite prevederi au existat la momentul respectiv fie în dreptul național, ori în statutele de bază ale Colegiului, care ar reglementa circumstanțele în care angajatorii ar putea monitoriza utilizarea telefonului, a e-mailului și a Internetului de către angajați. Mai mult ca atât, este clar că Regulamentul privind telecomunicațiile din 2000 (Practica legală de afaceri) (adoptat în cadrul Regulamentului privind atribuțiile de investigații din 2000) care conține astfel de prevederi, nu era în vigoare la acel moment.

48. Prin urmare, deoarece la momentul respectiv nu exista vreo lege națională care să reglementeze monitorizarea, imixtiunea în acest caz nu a fost „prevăzută de lege”, după cum se cere în articolul 8 § 2 al Convenției. Curtea nu ar exclude că monitorizarea telefonului, e-mailului sau utilizarea Internetului unui angajat la locul de muncă poate fi considerată „necesară într-o societate democratică”, în anumite situații, în urmărirea unui scop legitim. Totuși, ținând cont de această concluzie, nu este necesar să se pronunțe asupra acestui subiect în această cauză.

49. Prin urmare, a avut loc încălcarea articolului 8 al Convenției în această privință.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 AL CONVENȚIEI COROBORAT CU ARTICOLUL 8

50. Reclamanta a declarat că nu există un remediu național eficient pentru încălcarea Articolului 8 al Convenției în privința căruia a depus plângerea și că, în consecință, a avut loc și o încălcare a Articolului 13, care prevede următoarele:

“Orice persoană a cărei drepturi și libertăți după cum sunt prevăzute în Convenție sunt încălcate trebuie să dispună de un remediu eficient în fața unei autorități naționale, indiferent de faptul dacă încălcarea a fost comisă de persoane care acționau în calitate de persoană oficială”.

51. Având în vedere hotărârea sa în privința articolului 8 (a se vedea paragraful 48 de mai sus), Curtea nu consideră necesară examinarea plângerii reclamantei și în temeiul articolului 13.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

52. Articolul 41 al Convenției prevede:

„Dacă Curtea constată că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale adiționale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții vătămate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul

53. Reclamanta nu a solicitat vreo sumă cu titlu de prejudiciu material, dar, fără a cuantifica suma, a solicitat despăgubiri cu titlu de prejudiciu moral pentru stres, anxietate, dispoziție scăzută și lipsă de somn. Ea a prezentat un raport medical din iunie 2006 care demonstrează faptul că a suferit stres și lipsă de somn din cauza ambianței de la serviciu.

54. Guvernul a pretins că raportul prezentat de reclamantă nu conținea niciun indiciu despre faptul că stresul de care dânsa s-a plâns, a fost cauzat de faptele care au dus la depunerea plângerii. Mai mult decât atât, după cum a susținut Curtea într-un șir de cazuri care se refereau la plângeri legate de interceptarea de către poliție a comunicărilor unor posibili infractori, în opinia membrilor Curții, o constatare a unei încălcări trebuie să constituie, în sine, o satisfacție echitabilă (a se vedea *Taylor-Sabori c. Marii Britanii*, nr. 47114/99, § 28, 22 octombrie 2002; *Hewitson c. Marii Britanii*, nr. 50015/99, § 25, 27 mai 2003 și *Chalkley c. Marii Britanii*, nr. 63831/00, § 32, 12 iunie 2003). Mai mult, deoarece acțiunea pretinsă a constat în monitorizare, și nu în interceptare, caracterul unei asemenea imixtiuni a fost de o gravitate cu mult mai redusă decât cele din cazurile menționate mai sus.

55. Curtea notează cazurile de mai sus citate de Guvern, dar observă, de asemenea, că în *Halford* (citată mai sus, § 76), care se referea la interceptarea convorbirilor private a unui angajat de către angajatorul său, a acordat 10,000 de lire sterline (GBP) cu titlu de prejudiciu moral. Făcând o evaluare pe bază echitabilă în prezentul caz, Curtea oferă reclamantei suma de 3,000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

56. Reclamanta a solicitat costuri și cheltuieli care s-au ridicat la suma totală de GBP 9,363, incluzând taxa pe valoare adăugată. Aceasta a inclus sumele plătite unui avocat și unui avocat-stagiar de GBP 7,171.62, alocări în sumă de GBP 1,556.88, restul constituind cheltuieli viitoare anticipate.

57. Guvernul a afirmat că ratele pe oră solicitate de avocat și sumele cu care acestea s-au majorat pe parcursul perioadei examinării cazului, au fost excesive. Mai mult, cererea inițială a reclamantei a inclus un șir de plângeri pe care Curtea le-a declarat inadmisibile și astfel partea din costuri care se referă la aceste cereri nu ar trebui recuperată. În opinia Guvernului, suma de GBP 2,000 ar acoperi în mod corespunzător costurile și cheltuielile suportate.

58. În conformitate cu jurisprudența sa, Curtea va acorda despăgubiri pentru costuri și cheltuieli în măsura în care acestea se referă la încălcarea constatată și în măsura în care acestea au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea, printre alte surse, *Schouten și Meldrum c. Olandei*, 9 decembrie 1994, § 78, Seria A nr. 304, și *Lorsé și Alții c. Olandei*, nr. 52750/99, § 103, 4 februarie 2003). Ținând cont de toate circumstanțele, ea îi acordă reclamantei suma de EUR 6,000 pentru costuri și cheltuieli de judecată, pe lângă taxa pe valoare adăugată care ar putea fi solicitată, oricare ar fi suma acesteia.

C. Dobânda de întârziere

59. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 8 al Convenției;
2. *Hotărăște* că nu este necesar să examineze cauza în temeiul articolului 13 al Convenției;
3. *Hotărăște*
 - (a) că Statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în decurs de trei luni de la data la care această hotărâre devină definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care trebuie convertite în lire sterline la rata aplicabilă la momentul acordului:
 - (i) EUR 3,000 (trei mii de euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - (ii) EUR 6,000 (șase mii de euro) cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - (iii) orice taxă care ar putea fi percepută din sumele de mai sus;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus, egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca

Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

4. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 3 aprilie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Grefier

Josep Casadevall
Președinte

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.